Žalovaná strana musila počítati s tím, že její stížnost bude bezvýslednou, a nebyla proto oprávněna nakládati s částkami, které v mezidobí vybírala. Učinila-li však přes to tak, jednala na vlastní vrub a musí žalující straně nahraditi částky neprávem vybrané. Odkládací účinek této stížnosti přiznaný, nerovná se odkladu exekuce vůbec a byla jí jen vykonatelnost tohoto usnesení zatím zastavena. Ukáže-li se však, že stížnost jest bezdůvodná, musí povinná strana plniti vše, co podle usnesení exekuci povolujícího měla plniti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání poukázav k důvodům napadeného rozsudku.

Čís. 12966.

Bylo-li o žalobním nároku již pravoplatně rozhodnuto, pozbyl mezitímní určovací návrh této povahy a jest ho v dovolacím řízení posuzovati podle § 228 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 27. října 1933, Rv I 523/32.)

Žalující pojišťovna domáhala se na žalovaném zaplacení pojišťovací premie a vznesla mezitímní určovací návrh tohoto doslovu: Určuje se, že pojistka čís. 513.515, uzavřená na základě pojišťovacího návrhu ze dne 22. května 1930 mezi stranami jest po právu a žalovaný jest povinen to uznati. Procesní soud prvé stolice uznal právem, že pojistka, uzavřená mezi stranami na základě pojišťovacího návrhu ze dne 22. května 1930, není po právu a že se důsledkem toho žaloba s konečnou prosbou, by žalovaný uznán byl povinným zaplatiti žalobkyni 244 Kč s 6% úrokem od 15. srpna 1930 zamítá. Odvolací soud potvrdil napadený rozsudek pokud jím mezitímní určovací návrh žalobkyně toho obsahu, že pojistka uzavřená mezi stranami na základě pojišťovacího návrhu ze dne 21. května 1930 jest po právu a že žalovaný jest povinen to uznati, byl zamítnut; v ostatním ponechal rozsudek prvého soudu netknutým.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně.

Důvody:

Dovolání směřuje jen proti výroku odvolacího soudu, jímž nebylo vyhověno odvolání z rozhodnutí prvého soudu o mezitímním určovacím návrhu, jehož předmět byl oceněn na 2440 Kč, a žádá změnu rozsudku v tom smyslu, že se mezitímnímu určovacímu návrhu v kladném smyslu vyhovuje, kdežto nedotčeným zůstává ostatní část rozsudku, jímž potvrzeno bylo rozhodnutí prvého soudu o zamítnutí nároku na zaplacení pojistné premie 244 Kč s příslušenstvím z pojišťovací smlouvy, která měla býti mezitímním určovacím návrhem zjištěna. Podmínkou mezitímního určovacího návrhu § 236 c. ř. s. jest jeho předurčující význam pro žalobní nárok. Bylo-li o žalobním nároku již pravoplatně rozhodnuto, pozbyl mezitímní určovací návrh této povahy a jest ho nyní v do-

volacím řízení posuzovati podle § 228 c. ř. s. Dovolatelka však ani netvrdila, tím méně osvědčila, že má právní zájem na brzkém zjištění sporného právního poměru. Ustanovení § 236 c. ř. s. nemůže proto v dovolacím řízení již přijíti v úvahu, ana dovolatelka omezila a vzhledem k § 502 odstavec třetí c. ř. s. musila omeziti své dovolací právo na rozhodnutí o určovacím návrhu, takže nejde již o mezitímní návrh určovací, nýbrž o samostatný návrh, jenž je přípustný jen za podmínek § 228 c. ř. s. Nemůže si proto dovolatelka stěžovati, že odvolací soud potvrdil dotyčnou část prvého rozsudku o mezitímním určovacím návrhu z důvodů jiných, podle mínění stěžovatelky nepřiléhavých.

Čís. 12967.

Vyhlášením konkursu na pozůstalost přestává působnost pozůstalostního soudu a další řízení přechází na konkursní soud a na jeho úřední orgány.

K rozhodnutí o tom, zda peníze uložené z pojistek na účty obmyšlených osob mají jim býti vydány, nebyl po vyhlášení konkursu na pozůstalost příslušným pozůstalostní soud, nýbrž orgány uvedené v §§ 117, 118, 95 konk. řádu, třebaže před vyhlášením konkursu bylo pravoplatnými usneseními pozůstalostního soudu vysloveno vyloučení pojistných peněz z pozůstalosti.

Do usnesení pozůstalostního soudu, jímž bylo po vyhlášení konkursu rozhodnuto o vydání pojistných hodnot, jest oprávněn k rekursu správce úpadkové podstaty.

(Rozh. ze dne 27. října 1933, R II 344/33.)

Pozůstalostní soud usnesením ze dne 21. listopadu 1932 nařídil, by realisáty veškerých pojistek, které zůstavitel Dr. Ervin G. uzavřel, poukázány byly spořitelně v M. na konto »Výtěžek z pojistek pozůstalosti po Dr. Ervinu G-ovi«. Usnesením téhož soudu ze dne 27. prosince 1932 bylo nařízeno, že veškeré vklady v tomto usnesení uvedené, mezi nimiž též vklady ve prospěch Elišky B-ové, Maxe a Jindřišky G-ových a Oskara G-a zůstanou až do odvolání soudu vinkulovány a nemohou jimi osoby, v jejichž prospěch byly pojistky uzavřeny, bez soudního svolení nakládati. Dne 3. května 1933 byl na pozůstalost po Dr. Ervínu G-ovi uvalen konkurs. Usnesením ze dne 6. června 1933 uvolnil pozůstalostní soud ve prospěch Elišky B-ové, Maxe a Jindřišky G-ových a Oskara G-a peníze uložené na základě pojistek. K rekursu správce konkursní podstaty rekursní soud zrušil usnesení pozůstalostního soudu ze dne 6. června 1933. Důvody: Dne 3. května 1933 byl na pozůstalost po Dr. Ervínu G-ovi uvalen konkurs a tím nastala co do projednávání pozůstalosti změna v tom způsobu, že se pozůstalostní řízení přeměnilo v řízení konkursní. Tím okamžikem nebyl již pozůstalostní soud příslušným k rozhodnutí, zda mají býti uvolněny peníze uložené k soudu ve prospěch třetích osob, nýbrž jsou příslušny k rozhodnutí o tom, zda peníze mají býti vydány, jen orgány v kon-